

Spm. nr. S 3256

Til økonomi- og erhvervsministeren (14/4 04) af:
Colette L. Brix (DF):

»Kan ministeren redegøre for status for arbejdet med at muliggøre, at funds/hedgeföreninger kan etableres i Danmark?«

Svar (20/4 04)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg kan oplyse, at Skatteministeriet og Finanstilsynet forhandler med branchen med henblik på at finde en model for etablering af hedgeföreninger og en løsning på de skatteretlige problemer, der er forbundet med sådanne föreninger.

Såfremt det er muligt at finde en fornuftig løsning, håber jeg, at der kan fremsættes lovforslag til oktober. Det næste møde med branchen bliver afholdt i slutningen af april.

Spm. nr. S 2987

Til skatteministeren (24/3 04) af:

Jacob Buksti (S):

»Vil ministeren, idet der henvises til Skatteministeriets »Undersøgelse af selskabers og fondes anvendelse af acontoskatteordningen i 2001 og 2002«, 17. marts 2004, (SAU, alm.del bilag 341), redegøre for, hvad statens udgifter til rentegodtgørelse var i 2001 og 2002 sammenlignet med, hvad de ville have været, hvis den tidligere gældende maksimeringsregel ikke var blevet ophævet med L 99, 2001-02, med virkning fra 2001?«

Svar (23/4 04)

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg forstår spørgsmålet således, at det ønskes oplyst, hvor meget mere staten har måttet udbetale i godtgørelse for overskydende skat for indkomstårene 2001 og 2002 som følge af, at maksimeringsreglen er blevet ophævet – med udgangspunkt i den acontoskat, der er blevet indbetalt til disse indkomstår.

Jeg skal – forinden jeg svarer herpå – understrege, at maksimeringsreglen blev ophævet,

fordi det var en regel med helt urimelige virkninger, som det var fornuftigt at afskaffe.

For det første medførte reglen helt generelt, at ingen selskaber, der i det seneste og de to foregående indkomstår havde haft en indkomstskat på 0, kunne få godtgørelse for overskydende skat – uanset at de havde indbetalt acontoskat i forventning om at indkomstskatten blev positiv.

Dette fik urimelige konsekvenser for nystiftede selskaber, datterselskaber, der var udtrådt af en sambeskatning og selskaber der havde skiftet skattepligtstatus.

En yderligere konsekvens af reglen fremgår af den undersøgelse, som jeg har tilsendt Skatteudvalget i marts 2004 (alm. del – bilag 314, afsnit 3.5).

Her kan man se, at ca. 20 – 25.000 selskaber havde overskydende skat i indkomstårene 2001 – 2002.

Men heraf havde halvdelen ikke indbetalt frivillig acontoskat – men derimod kun den opkrævede, obligatoriske acontoskat. Disse 12 – 13.000 selskaber havde en samlet indkomstskat på ca. ¾ mia. kr. i 2001 og ca. ½ mia. kr. i 2002, og en overskydende skat på godt 1,2 mia. kr. i begge år – dvs. deres overskydende skat var i gennemsnit dobbelt så stor som deres indkomstskat – på trods af, at de kun havde indbetalt den opkrævede acontoskat!

Den opkrævede acontoskat udgør ca. halvdelen af et selskabs gennemsnitlige indkomstskat. Og man kan altså konstatere, at denne opkrævning i kombination med selskabernes svingende indkomster er så stor, at den i sig selv kan være årsag til, at mange selskaber får en stor overskydende skat.

Jeg finder, at spillereglerne skal være fair, og det indebærer efter min mening, at man naturligvis skal have fuld godtgørelse for overskydende skat, der skyldes, at man blot har indbetalt, hvad man er blevet bedt om.

Over for de problemer, som reglen har givet anledning til, står så, at den heller ikke var det værn mod »spekulation«, som nogen åbenbart forestiller sig.

Reglen skulle sikre imod, at selskaberne – og måske særligt de store kapitalstærke selskaber – begyndte at (mis)bruge staten som bank, når renten blev for lav i forhold til den faste godtgørelsessats (som nu foreslås gjort variabel).

Men reglen udelukkede på ingen måde, at *alle* selskaber – og herunder også de store kapitalstærke selskaber – spekulerede i et vist omfang. Den muliggjorde jo netop, at *alle* selskaber kun-